

[Aksel Larsen.]

derfor at gøre Tinget og det Udvalg, som formentlig bliver nedsat, opmærksom paa dette Forhold.

Paa samme Maade er det med periodisk trykte Skrifter. Ifølge Lovforslagets Ordlyd er det saadan, at hvis Erstatningen ikke kan inddrives hverken hos Redaktøren, hos Bladudgiveren eller hos Bogtrykkeren, kan den inddrives hos Bladhandleren, som har solgt Bladet. Jeg synes, dette er yderst farligt. Jeg indrømmer, det er logisk, det svarer til den Tankegang, der gaar gennem Forslaget, at man skal søge efter alle de virkelig skyldige og alle dem, der paa nogen Maade kan have Ansvaret, men det er ikke ensbetydende med, at jeg mener, at det er et godt Princip.

Jeg sagde i mine Indledningsbemærkninger, at Lovforslaget var rodet og selvmodsigende. Maa jeg bringe et Eksempel. Der staar i § 2, at i periodiske Skrifter, der udkommer her i Riget, skal Redaktøren udgive sig som saadan, og angives paa Skriftet en anden Person som Redaktør end den virkelige, straffes de begge to. Ligeledes straffes Udgiveren, hvis den nævnte Angivelse mangler eller er urigtig.

Man maa sammenholde § 2 med § 16 for at blive klar over, hvad der forstaas ved Redaktør. I § 16 staar der, at ved Redaktør af et periodisk Skrift forstaas den, der træffer Afgørelse om Skriftets Indhold, uanset om han betegnes som Redaktør, som Udgiver eller paa anden Maade.

I Henhold til § 16 behøver Redaktøren slet ikke at betegnes som Redaktør. Han kan betegnes som Udgiver eller paa anden Maade. Vær saa god, det staar frit for; men i § 2 staar der, at hvis den virkelige Redaktør ikke paa Skriftet betegnes som Redaktør, skal han straffes. Naar man ikke har været mere omhyggelig ved Udarbejdelse af Forslaget, har det sikkert mange Mangler, som mere juridisk skolede Hjerner end min vil have let ved at opdage.

Jeg har ikke stor Tiltro til, at Paragraffen om Berigtigelse vil blive gavnlig. Jeg mener derfor, at man med Sindro kan undvære ogsaa denne Nyskabning i dansk Presselovgivning.

Jeg vil i øvrigt benytte Lejligheden til at spørge, hvorfor ikke Radioavisen og Radioen i det hele taget lægges ind under denne Berigtigelsesbestemmelse.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til, nu da jeg er kommet til den rigtig sagkyndige, at spørge Justitsministeren, hvorledes jeg skal forholde mig i et bestemt Forhold. Hvis denne Lov gennemføres og

der i et periodisk trykt Skrift skrives noget vitterligt og faktisk urigtigt om mig eller om Kommunerne, saa skal jeg i Henhold til Lovens Bestemmelse kunne kræve en faktisk Berigtigelse optaget. Men hvis nu den højtærede Justitsminister i et af sine mange Radioforedrag siger noget bevidst urigtigt om mig og mit Parti . . . (Justitsministeren [Steincke]: Det gør jeg ikke!). Ja, det er jeg i Stand til at dokumentere . . . hvorledes skal jeg saa faa det berigtiget? Jeg har forsøgt det nogle Gange. Radioledelsen siger: Hus forbi, det kan vi ikke indlade os paa.

Jeg synes, at man skulde tænke over dette Problem. Man er nødt til at tage Radioen med, hvis man vil have en saadan Berigtigelsesbestemmelse.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Nævnet. Jeg skal ikke fortabe mig i Betragtninger over de Vanskeligheder, Nævnet kommer ud for; jeg vil kun sige, at det bliver en meget ubehagelig Overraskelse for de Pressefolk, der paa Forhaand har givet denne Tanke deres Sanktion, og som bagefter selv risikerer at komme ind i Nævnet. Men jeg vil tillade mig at spørge dem, som maatte være juridisk sagkyndige, om det nu er helt forsvarligt at gennemføre en helt ny Domstol, der faar inappel-label Ret til at ikende Bøder. Jeg har ved Diskussionen her i Tinget om Appelretten, hvor man fra konservativ Side var meget utilfreds med en saadan Nyskabning, fremført, at man allerede gennem Socialreformen har brudt med Grundlovens Bestemmelse om Domstolenes Uafhængighed af Administrationen og har skabt nogle Administrationsdomstole, hvis Kendelser ikke kan appelleres. Nu vil man gøre det samme paa Pressevæsenets Omraade, indføre et Nævn, der kan ikende Bøder, og hvis ikke Bøden er over 100 Kr., kan den ikke appelleres.

Jeg tror, dette er et Argument mere mod at gennemføre Bestemmelser som dem, der er anført her i §§ 9 og 10.

Maa jeg saa samtidig bemærke om § 11, at den udmærker sig ved en lige saa fremragende Uklarhed som det meste af Forslaget. Hvad mener man f. Eks. om Stk. 3: „Optagelsen skal ske uden Vederlag med samme Typer som Skriftets almindelige Tekst og paa et saa fremtrædende Sted, som det efter Omstændighederne med Rime-lighed kan fordres?“ Der er to Forbehold i een Sætning. Det er ganske, som hvis Højesteret skal afsige en Frifindelseskendelse og ikke rigtig holder af at begrunde den. Saa siger de: „Efter Omstændighederne maa det antages“. Saa siger de ingenting.